

НЕДЪЛЯ

ЦѢНАТА	
на	в. "НЕДЪЛЯ"
е:	
Въ България за год. [52 гр.] 6 лева	
За шестъ месеци 3.50	
" три 2.00	
ВЪ СТРАНСТВО:	
За година 8 лева	
" шестъ месеци . . . 4 "	
" три 2.50	
Поплатени писма не се приематъ.	
Абонамента въ предплата.	
Единъ брой 20 стотинки.	

ВСИЧКО	
Що се отнася до вестника:	иногда, ржкописи, пари и пр., да се направя до редакцията въ Плѣвентъ.
Неупотрѣбени ржкописи връщатъ се обратно, само ако сж придружени съ нуждитъ за то ва пощ. марки.	
За обявленията на сжд. пристави се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пжти, по 3 ст. За частни по 5 ст. на дума въ 4-та стрлница, а за първата по 10 стот. За срочни (шестмесечни или годишни) обявлениа се правятъ важни отетжани.	

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ИКОНОМИЧЕСКИ И КНИЖОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Плѣвентъ, 11-ий Ноемврий 1895.

ЖЕСТОКОСТИ въ АРМЕНИЯ.

Берлинския трактатъ създаде ябълката на раздора и огнището на бѣдащата всеобща Европейска война. Турция биде раскжсана на части: България се произведе въ отдѣлно самостоятелно княжество, васално на Турция, а на Тракия, Македония и Армения се дадохъ автономни права. Само Тракия бѣше ошастливена и стана автономна страна, а Македония и Армения останяхъ да пъпкатъ подъ непоносния турски яремъ, подъ когото бѣхъ пъпкали и по-рано. Нечеловѣчното отношение на турцитъ съ християнското население въ тѣзи страни бѣше минало отдавна границитъ на човѣческото търпение; незначитанието на Християнитъ за нищо, прѣстѣдванието, обиранието, истезаванието, което се вършеше надъ тѣзи жъртви, прѣдизвика и отмжжение. Това лѣто се повдигна въстание първо въ Армения, а послѣ и въ Македония. И двѣтъ се потушихъ врѣменно, понеже въ Цариградъ почна да засѣдава комисиия отъ посланницитъ на Европейскитъ сили, която щѣше да приготви реформитъ, които трѣбваше да се введжтъ въ Армения. За Македония тукъ и дума не ставаше, като че ли жителитъ на тази страна, които сж пъпкали повече отъ 500 години подъ ярема на турцитъ, не заслужавахъ вниманието и съжалението на образована Европа. Въстанието и въ двѣтъ тѣзи страни биде потушено. Нѣ фанатизмътъ на турцитъ прѣдизвика на ново въстание въ Турция. Простото турско население подбунжато отъ хилядитъ софти въ Цариградъ, прѣдвождано пакъ отъ тѣхъ, прѣди мѣсець врѣме, когато Арменцитъ демонстрираха, за да имъ се дадатъ тѣзи правдини поне, които се прѣдвидѣхъ въ Берлинския конгресъ, бидоха нападнати, и се произведе и същ. Телеграммитъ ни увѣдомихаъ своеврѣменно за жъртвитъ на това нападение. Съ стотини арменци испълнихъ заданитъ, а нѣкои отъ истезавания свършихъ тамъ живота си. Тишината врѣменно бѣ остановена въ Отоманската столица, нѣ жаждата за отмжжение, прѣдизвикана отъ безчеловѣчното отношение на турцитъ спрямо Арменцитъ не се уталожи. Честитъ промѣнявания на Министерствата въ Турция имаха за цѣль да протакатъ въпроса само, а въ резултатъ да се добие нищо. Арменцитъ виждахаъ това и ставахаъ още по-нетърпеливи. Веѣки почти день се затварахаъ съ десетки Арменци въ Цариградскитъ тъмници. И когато това се вършеше въ Цариградъ прѣдъ очитъ на консулатитъ на Европейскитъ сили, какво ставаше въ армения? То бѣше ужасъ! Найсетитъ търпѣнието минж границитъ, чашата се прѣпълни: Арменцитъ видѣхаъ, че тѣ нѣма да добиятъ онова, което очаквахаъ, а се заловихъ на ново за оръжие. Въстанието избухнаъ съ много по-голяма яростъ. Захванахаъ се кланета, обиря, убийства, разоряване на села и градове. Арменцитъ нападахаъ и на турскитъ войски. Въстанието се распрострѣ по всичкитъ области на Мала-Азия, и Турция не ще е въ състояние, както се вижда, да въдвори редъ вече въ тази страна. Телеграфътъ ни носи веѣки день все по-скърбни и по-скърбни новини за участвата на Армения. Най-послѣднитъ телеграми явяватъ, че веѣки день падатъ убити по десетини хиляди жъртви. Жалко и плачевно зрѣлище прѣдставлява днесъ Армения отъ себѣ си. Ожесточението е на върха си. И турцитъ немилостиво убиватъ беззащитни дѣца, жени, горятъ села и градове. Съ същата мѣрка отговарятъ и Арменцитъ. На веѣкъдѣ изъ Армения те-че кръвъ, чуватъ се писани на беззащитно-съсѣчени-тъ и избититъ. Нивитъ сж покрити съ тѣлата на тѣзи, които по-рано сж ги разработвали и вмѣсто съ

дѣждъ, пожтъ се отъ кръвта на стопанитъ си. Невинни дѣтски главици се носятъ пакъ набити на маждраци, за да служатъ за удоволствие на развѣрѣнитъ и ненаситени съ кръвъ варвари. Повтарятъ се кланетата въ 1876 година въ Батакъ, Перушица, Ново-село и др. До кога ще гледа Хуманна Европа на тѣзи турски производи съ снесходително око? До кога ще остави тѣзи свирѣпи кръвопийци да смучатъ кръвта и потта на своитъ раи? Не е ли вече врѣме да се пратятъ турцитъ тамъ, гдѣто имъ е мѣстото? Погледитъ на Арменцитъ сж обржнати вече къмъ оная Славянска Християнска страна, която веѣкога се е притичвала на помощ на огнетенитъ и онеправданитъ; които се е застъпвала за честта на жестоко оскърбенитъ и поруганитъ — къмъ Велика Россия, защото видѣхаъ и се увѣрихаъ, че западнитъ сили само обѣщаватъ, нѣ не изпълняватъ.

Телеграммитъ, които печатаме по-долу, въ които се описва размѣра на въстанието въ Мала-Азия, нагледно ще покажатъ веѣкимъ, окаянното положение на тази страна.

ТЕЛЕГРАММИ

„Балканитъ“

Лондонъ 18 Ноемврий. Морнингъ Постъ казва, повѣдението на г-нъ Кюрри ще бѣде измѣнено вслѣдствие новата фаза на работитъ въ Турция. По причина на безрѣдницитъ въ Анатолия не може да се очаква за сега осжществление на реформитъ. Мисълта да се принуди за това султана трѣбва да се изостави за сега. Спорѣдъ инструкциитъ дадени на г-на Кюрри приложението на реформитъ се отлагатъ до гдѣто Турция излѣзе отъ слабото си положение. Reiter извѣстява, че Англо-арменскитъ комитетъ е получилъ телеграма тази сутрина отъ Цариградъ, спорѣдъ която арменцитъ сж убивани на веѣкъдѣ. Има повече отъ (100,000) Сто хиляди умрѣли.

Всичкитъ страдатъ отъ гладъ.

Английското правителство е помолено да помогне, тъй вато портата е некѣдрна. Спорѣдъ вѣстницитъ посланикътъ Рестоъ Паша е злѣ боленъ отъ Инфлуенца.

Вина. с. д. Polit. Correspondens се научава отъ Цариградъ, че заповѣдта да се испратятъ 6 дружини отъ Македония въ Сирия е била замѣнена, тъй вато валия е заявилъ, че е опасно да се намаляватъ силитъ въ Македония.

Nai fr. Pressѣ извѣстява отъ Атина Французската ескадра, която отиваше за истокъ пристигна вчера въ Пирей. Разширяющата се криза въ истокъ и рѣчьта на лордъ Салисбурй много усили за съществуещото възмущение и което е подбунжато отъ оппозиционната преса съ публикуване на тревожни повни и подбуткателни статии, обаче правителството не се увлича и посрѣдствомъ своитъ органи внушава необходимостта да се нази повѣдение най умѣрено.

Лондонъ с. д. Reuter известява отъ Аденаъ 45.000 араби въоржжени съ мартинки пушки въ три сражения били турскитъ войски близо да Сана, провинция Йеменска. Турцитъ сж обсадени въ Сана,

Римъ. с. д. Тази вечеръ на 5 часѣтъ и 50 м. имаше силно землетресение въ Режио при Килабрия и Месина. Никакви поврѣди. Населението е излѣзло по улицитъ,

Петербургъ с. д. Царицата и новороденото дѣте сж много добрѣ.

ПРАЗДНИКЪТЪ 7 НОЕМВРИЙ 1895.

На 4 П. Плѣвенскитъ на Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника Князь Търнов полкъ.

Подъ впечатлението на една неописуема радостъ, на мѣсто скръбъ, цѣлъ градъ ликува. И наистена имали причина за скръбъ? Не, веѣкъ трѣбова да се радва, защото днешниятъ день, е онзи, въ който тъкмо прѣди десетъ години, оръжието на България, силата му, показа на свѣта, че ние сме народъ достоенъ за самостоятеленъ животъ, за онази свобода, която нашата освободителка ни даде.

Въ този день, войника, отъ 4 Плѣвенскитъ полкъ, даде прѣвъ примѣръ на Сливница, за самоотверженостъ, даде да разбере, че който дига ножъ на брата си, отъ ножъ умира.

Този день, прогони завистливия неприятель, даде му да разбере, че той, не е достоенъ да мисли повече отъ границата си на важнъ. . . . И защо да се нерадва, когато глѣда, че името българинъ зема онова мѣсто, което отдавна трѣбоваше да има, вмѣсто да бѣде робъ и да въси ножа надъ вратѣтъ му, той е достоенъ да се управлява, и да го нося, гдѣто е мѣстото на оръжие. —

Подъ такива едни впечатления, ние забравяме скръбта, и се превъзнасжме къмъ радостта, каквато веѣкъ трѣбова да чувствува. Падналитъ, освѣтиха името и свободата на България, и ние за това трѣбова да славимъ.

Праздника на полка, тази година бѣ нѣщо извънрѣдно не по своята изящностъ, въ пиршеството, но защото, офицерството, въ лицето на Командира Подполковникъ Фиковъ, именно, подъ командата на същото онова лице, което е земао участие и въ войната въ него полкъ, сж рѣши въпросътъ, по негова инициатива, да се въздигне единъ паметникъ, въ честъ и за слава на падналитъ войници на 7 Ноемврий 1885 г. отъ 4-й пехотний Плѣвен. полкъ Инициатива, колкото радостна, толкова и похвална, както за нашето офицерство, така и за гражданитъ, които съ радостъ и въсхищение посрѣщнаха думитъ на г. Фикова. И можели да има гражданинъ, особено Плѣвенецъ, който да не почувствува радостъ, за такава една похвална идея да се остави паметникъ на онѣзи, които запазиха честта и славата на оръжието на Бъл. войникъ? Не, нема и не трѣбова да има? за това не трѣбова и да се пита. Всички граждани трѣбова да се притекътъ на помощъ за тази похвална инициатива: да се дигне паметникъ, на това мѣсто, гдѣто веѣкой войникъ, веѣкъ гражданинъ, кога минува, да си спомнува за падналитъ наши синове, защитници на отечеството ни, отъ единоплемения ни братъ, съсѣдъ сърбенътъ. На друго мѣсто ще срѣщни читателътъ подробности за тържеството.

На 7 т. м. въ града ни се отелужа въ съборната църква „Св. Николай“ панахида за падналитъ въ Срѣбско-Българската война войници и офицери на този день, който съ своето геройство прославихъ Българското оръжие; спечелихаъ слава на България; доказахаъ, че и петстотинъ годишното робство не е убито онзи военственъ духъ на българина, който го е въздигалъ и го е правилъ надмощенъ го-сподаръ на всичкитъ държавници на Българския полуостровъ, чрѣвъ който духъ е ималъ веѣкога палма-

та на първенството. На панахидата присъствуваша множество граждани, всички офицери, гражданските чиновници и всички учители съвместно от класните и основните училища. След панахидата по случай боевия празник на 4-и пълни на Н. Ц. В. Престонослъдника полкът се отслужи при паметника благодарствен молебен. Във 11 часът преди обяд всички граждани, чиновници, учители и учители бяха поканени на закуска във казармата от страна на офицерското тяло. На закуската първи наши наздравица полковия командир Г-н Подполковник Фиковъ, който като описа расположението на полка на боиното поле на този ден, 7 Ноември, пожела щото този полк, 4-и който, геройски прослави българското оръжие, си извоюва още такива знаменити боеви празници във денят, когато настане часът за изпълнение народният идеал. След него Г-н Окр. Управител, Г-н В. И. Грудевъ, държа втора тостъ, съ който като пожела на войниците от полка да подържат славното име, спечелено от тяхните другари и осветено съ кръвта на мъченически загиналите във тази война храбреци, наши за здравие на Н. Ц. Височество Фердинанда, Н. Ц. В. Княгинята Мария Луиза и за шефа на полка Н. Ц. В. Престонослъдника Бориса, във дните на които дано Богъ помогне да се осъществи за всички идеал на Българина. И двата наздравици се посрещнаха съ френитически „ура“ Г-н подполковник Мариновъ наши третата наздравица за Капитанъ Петровъ, сега Полковникъ Петровъ, Дивизионенъ Командир на III Дивизия, който въ качеството си на Дружиненъ командир първи е предприел първата, атака срещу неприятеля, който се е намиралъ на 100 крачки далечъ. После се напиха наздравици отъ заместникъ Кмета за здравие на полковия командиръ, отъ учители Чукчуковъ за участието на Македония, която очаква своето освобождение отъ своите братия въ С. България, отъ Д-ръ Друмева за доблесните майки, които отгледаха, въспитаха синовете да прославятъ отечеството си и за майки, които придружиха синовете си дори до боиното поле, като имъ возиха съ кола храна, припаси и пр. Отъ училищния Инспекторъ за здравие на двата тѣла: учителското и офицерското, на които задачата е тождествена: първите обучаватъ младежите въ науката а вторите продължаватъ това дѣло, като ги обучаватъ въ военното искусство; отъ Г-на полковия Командиръ за здравие на гостите, които безъ разлика на убѣждения и въра почетоха офицерското тѣло съ присъствието си; И отъ Св. Антоний за възната паметъ на загиналите и за здравие на тези отъ ратниците които се намиратъ по между ни.

Г-нъ Майоръ С. Поповичъ отъ 16 Лов. полкът дигна тостъ за здравие на новородения князь Кирилъ Преславский, а Г-нъ Капитанъ Шамутковъ отъ сѣщия полкът, за готовността на Българския войникъ да се жертвува въ случай на нужда и за Македония.

Всичките наздравици се посрѣщаха съ френитически „ура“ отъ страна на присѣтствующите. Гостите се разотидоха въ 2 часът следъ обядъ.

ПОДЛИСТНИКЪ

Кулата „Фреденсбургъ“

и

Царьтъ „Александръ III-ий“

(Преведенъ отъ Нѣмскій

— отъ Варт. Робертъвичъ.)

Продължение отъ 13 брой.

Най главния интересъ въ Фреденсбургъ се отнася, въ всеко отношение, до Русския Царь, чийто пристигане не може да се опрѣдѣли никогатъ точно; — Прѣзъ туй време хвърчатъ винаги прѣзъ въздуха различни мѣлви; въ никой не знае нищо опрѣдѣлено чакъ до послѣдната минута.

Изъ пристанището, Копенхагенците глѣдатъ съ особена пълнонадѣяностъ, наредени въ гъсти рѣдове, прѣзъ Зундъ, обаче тѣ сѣ излѣгали всеки денъ; даже самото присѣтствие на най високите Сановници, облѣчени въ gala, стоящи при дебаркадерата и встъпването на Лейбъ — Гвардията може да излъже всекиго. — Императорътъ не пристига. — Най сѣтливъ, рано сутринтъта топовните залпове грѣматъ пѣзъ приморските укрѣпления и Императорския салютъ (поздравъ) извѣстява ясно, че „Полярната Звѣзда“ съ ескортата си се вижда. Помѣжду това всички въ Фреденсбургъ присѣтствующи, високи гости сѣ пристигнали въ Копенхагенъ, за да посрѣщатъ съ Сгарата Царска Двоица на чело отдавно ожидаемите роднини и, когато матросите отъ военните кораби, лѣжащи въ пристанището, се въскачватъ на мачтите, за да парадиратъ, Господствата се отправяватъ на Па-

ЛѢТОПИСЪ

Въ Недѣля по обѣдъ 5 Ноември, Нейно Цорско Височество, Княгинята родила момче, което Господаря му далъ името Князь Кирилъ Преславский и съ титулъ Херцогъ Соксонский. По този случай, е издадена прокламация:

На 5 зараньта се отслужи молебенъ за здравие на новородения наслѣдникъ на Н. Ц. Височество, при едно многобройно стечение на народъ.

В. „Народни Права“ твърдѣ често споменава за нашия вѣстникъ, като му прилага епитетитѣ, ту привителствения вѣстникъ, ту подкупения и пр. Ние отговаряме, че нашия вѣстникъ, не е нито подкупенъ, нито привителственъ, а е органъ на една партия която не съчувствува на тая която се представлява отъ „Народни Права“ И чудно нѣщо отъ хора ужъ съ докторски дипломи да си служатъ съ тавива свирчовщина; подкупъ и други такива нехлѣпни епитети. Престанете господа да си служите съ такива срѣдства, предъ народа, защото съ това още повече идете да утвърдите, че само хората около народните, сѣ въ положение да обичатъ фонда, защото сѣ и близо до него.

Имате въ града ни ужъ партизани, представляваме тѣмъ правото да Ви съобщатъ за нашето фондофиство и подкупничество.

Единъ приятелъ отъ градътъ ни запитва редакцията, има ли право единъ фалитъ, като го пустнатъ отъ затвора да събира въреситѣ безъ разрѣшението на синдикатото. Ние отговаряме, че не може до като нѣма особено за това разрѣшение, защото той е лишентъ отъ всички граждански и политически права, до като не сѣ произнесатъ за неговата несъстоятелностъ. Всичките вересии сѣ въ ръцетѣ у синдикатото и онзи, който ги брой следъ като е билъ обявенъ несъстоятеленъ, ще се счита за отговоренъ пакъ, както е билъ по напредъ.

В. „Военни извѣстия“ прѣди нѣкой брой бѣше обнародвалъ единъ приказъ на Г. В. Министръ, съ който се забранява офицеритѣ за въ бѣдѣ да престанатъ да бѣдѣтъ членове въ никакви граждански дружества, безъ разрѣшение. Наистина, правото на военните е тѣхно и никой не трѣбова да имъ се мѣси въ тѣхната дисциплина, но ние мислиме, че Г. В. Министръ; ще трѣбова да направи едно изключение. И това изключение, споредъ насъ трѣбова да се отнася до нѣкой икономически дружества въ които офицера ще мо-

ровата Шлюпка (каикъ), за да посрѣщатъ Императорския корабъ, отъ палубата на когото звучи Датския, народенъ гамнъ. — Следъ излизането на бръгътъ Императора върви, поздравлявайки по дължината на фронта Лейбъ-Гвардейците, на които Той е Почетенъ Шефъ и на които прѣлестната, червена Гала-униформа Той не винаги при официалните случаи, прѣзъ времето на посѣщението си въ Дания.

Поздравленията отъ страната на Датските Сановници, както и на иностранныте дипломати, сѣ, впрочемъ, кратки и открити равно за всички; така, че посѣщението може да се счита, като едно посѣщение отъ съвършено частно естество: То не е Императорътъ на всички Русси, които поздравява Датския Дворъ, нѣ то е зетътъ, който посѣщава бабалкътъ и тещата си. —

Императора Александръ III-ий е една високо-романна Фигура, която упражнява, безусловно, едно повелително впечатление върху всички, приближаващи се до него. — Изражението на Неговото лице е въобще, споредъ правилото, любезно, даже щедро, нѣ, стгадъ тази добродушна усмивка, всеки внимателенъ наблюдателъ ще срѣщна една мрачна серпозностъ и, помѣжду това, очитъ му могатъ да испрашатъ свѣтлавица, които вразумяватъ лѣсно всекиго, да разбере, че Неговите 120,000,000 подданици треперятъ, когато Той стѣгва челото си въ мръщини. — Обаче, тая мрачна сѣнка не е, въ всеки случай, едно основно качество, което е свойственно естеството му; Той е билъ прѣдизвиканъ отъ Нихилистътъ и отъ дѣлата имъ, когато Той е билъ длъженъ да се въскачи на Престола прѣзъ трупътъ на

же да извлече нѣкой полза за бѣдѣщето си безъ обаче да се явява и зема участие въ гласоподаването, било въ избиране на настоятелства и пр. И друго. Унасъ напредъ въ Плѣвентъ, отъ двѣ години има Ловджийско Дружество „Ловецъ“ което е образувано и не е позволено да кажемъ повечето отъ офицеритѣ и по първи млади граждани, цѣлѣта въ което дружество, съгласно устава му, не е нѣкой само за увеселение, а да помага на вѣстѣта, да прислѣдва браконьеритѣ, които хвадатъ въ забраненото отъ закона време ловъ, а при това да се приучаватъ ловците на единъ правеленъ ловъ и другарски животъ. Въ тѣзи дружества, както сѣ въ София; Плѣвентъ и другагдѣ, не може да съществуватъ такива недоразумѣния, които биха могли да уронятъ дисциплината на офицерството, което съставлява почетно число на членоветѣ, му, защото самото офицерство е, може да се каже, господаръ на дружеството и никакви политически въ него не може да има. Ако би се узаконило и за тѣхъ този приказъ, споредъ насъ ще бѣде повече отъ несправедливо, понеже съ това се прави, щото офицерството съвършено да се отдѣля отъ гражданитѣ, като тѣ съставляватъ особена класа, нѣщо, което мѣжду нашата България не може и не трѣбова да бѣде. Върваме, че и други вѣстници ни послѣдватъ примѣра за да изискатъ отъ Г. В. М-ръ, да направи изключение за Ловджийските Дружества, защото най послѣ, сѣмия офицеръ, като човекъ на оръжие, трѣбова да бѣде и Ловджия.

Мнозина отъ акционеритѣ на растуреното още на 1-вий Септември т. г. дружество „Съзнание“, се оплакватъ, че не имъ билъ исплатени суммитѣ отъ поддържанитѣ и по-рано въ него дружество акции, за което исплащане грижата лѣжала върху гърба на настоятелството на дружеството „Сила“ но послѣдното и до днесъ отхвърляло оплакующитѣ се акционери, като имъ отговаряло, че нѣматъ събрани пари за расплащане помѣнатитѣ сумми.

Б. Р. Ний следъ като изучимъ тоя въпросъ, и поговоримъ по-обширно по него, но за сега ще кажемъ, че съ това отлагане, настоятелството на Дружество „Сила“, подиграва растуренитѣ акционери които три години наредъ си внасяха редовно вноветѣ и сега при едно нежелателно всѣкому растурение на дружеството, да не могатъ да си взематъ състениитѣ отъ душата си пари!...

Ще чакаме, да видимъ постѣжикитѣ, и ако има ну да, пакъ ще говоримъ.

Въ послѣдните три броя на вѣстника ни вѣжжали като, че нарочно, нѣколко антифиле безъ знанието на редакцията. Като съжаляваме, че

Баща си и, когато студеното дихание на смъртъ се докоснува и до Него нѣколко пѣти по късно.

Много се пишеше и се говореше за значението, политическо значение, което тѣзи семейни събрания въ Фреденсбургъ можали би да иматъ. — Вървамъ, че претендираното значение не е само енищожно проходящо, нѣ може да се счита за е съвършенна нула. — Естествено е невъзможно, не се говори за политиката тамъ, където сѣ събрала толкова коронясани глави; обаче политическите прѣния, които се държатъ тамъ, сѣ съвсѣмъ случаи и иматъ едвамъ повече значение отъ таквото нѣщо което би се било говорило частно по мѣжду личности. —

Главната причина, която накарва Царя да сѣщава Дания, е нуждата за отпочивка, за да диша свободно, като единъ ваканционенъ гостъ за да забравя, макаръ за едно кратко време, тѣжѣта на Короната. — Ето защо характеристично даже е, че го намиратъ винаги придруженъ сѣ младитѣ Княже и Княгини, които се групиратъ около него, за да играятъ съ Великия си Вуйка, за да го придружаватъ въ екскурзитѣ, които обича. Съ една дума Императорътъ, Александръ III единъ голѣмъ дѣтски приятелъ. — Когато той се мѣрва въ кръга на ликующитѣ, малки дѣтца, о мрачна сѣнка изчезва отъ челото му и се разсвѣтява съ единъ радостна, щастлива усмивка. Прѣзъ времето на посѣщението на Царя не се даватъ никакви великолѣпни, Дворцови тържества. Дните прѣкарватъ, като въ единъ голѣмъ чифликъ, където всеки безъ всеко стѣснение на етикетата има право да извършва това което му е угодно; Само об-

това се дава материалът на нашите съпартизани да мислят, че ний нарочно правиме това, явяваме, че за напредъ нѣма да се публикува въ вѣстника ни нищо, което не е съгласно съ програмата ни и, че въпроситѣ антрифилета при корегирание на вѣстника не сж съществували, а особено дѣтѣ въ последния брой, а сж се явили при отпечатването на вѣстника. За напредъ редакцията ни нѣма да позволява комуто и да било да се бърка.

Нашия съседъ и събратъ Ловчанский „Защитникъ“, който види се счита за доказание да ни дохожда въ *замѣна*, много скоро ни отговорилъ, за това, че ние сме дали мѣсто на една дописка, отправена по напредъ до него. Обвинява ни, че сме станали каналъ, да пропускаме опровержения *сж безсрамни лж-жи*, а още защо сме били хвалили едно протестантско училище, което разсаждало *чужди религиозни* па може и *политически цѣли*, и пр.

И наистина и ние ще се откажемъ отъ полемика си в. „Защитникъ“ защото нѣма на кое да отговоримъ или да му се сърдимъ. Едно нѣщо което трѣбова да служи на насъ вѣстникаритѣ, е това, че ако пишешъ нѣщо за нѣкого, трѣбова да му дадешъ време и мѣсто, да се оправдай, защото противното е знакъ на несправедливостъ.

Ние го похвалихме и пакъ ще кажемъ сжщото. Ако онзи проповѣдникъ г. Константинъ, е богухулилъ или е укорявалъ православната вѣра, не е пжтя спорѣдъ насъ съ сжщи такива хули да се оправдаваме, че не е вѣрно онова което е говорилъ, че орела не билъ крекалъ. И какво ще да крека, когато ние публициститѣ, намѣсто да заставаме нашитѣ пастири, че тѣ се длѣжни да проповѣдватъ Словото Божие и учението на Христа, ние още ги поущряваме, като че да спжтъ въ онзи летаргически сжнъ, въ който не трѣбова да стождъ.... Политически цѣли! молимъ да ни освѣтли „Защитникъ“, който стои до това училище, да не е поискалъ нѣкой Девисъ, или Клевеландъ, да си гуди кандидатурата на мѣсто Радкоолу или другъ нѣкои почтенъ Ловчански гражданинъ?

Казано мѣжду насъ, че Ловченецъ, нѣма, който да сж е произнесжлъ злѣ за училището. Протестанти нѣма да станемъ, защото сж много далечъ отъ насъ. ами да глѣдаме, че хората ни католичатъ. Спорѣдъ насъ лоша услуга правимъ на учащата се младежъ, когато всѣваме мѣжду тѣсъ, такива идеи, като, че протестантизмътъ не сж хора, като насъ Християни, а нѣкой човѣкъоядци.

Още въ първий си брой в. „Свѣрѣменникъ“ който обѣщаваше че не ще бѣде партизанинъ, се закачи у нашия в. „Недѣля“ че отъ като вѣзжалъ подъ друга редакция заприличалъ на незнаимъ какъвъ читателъ. Ние го поздравихме само, безъ да му ка-

жимъ нѣщо, дали ние или „свѣрѣменникъ“ си е пуналъ пояса, и ако това не направихме, причината бѣше Г-нъ Ковачевъ, който прѣди да признае че билъ редакторътъ му, ни обяви, че ще упрровергай както за спирането на в. „Недѣля“, така и за неприличитѣ изречения, за единъ образецъ вѣстникъ! Обаче въ вторий брой не видѣхме подобно нѣщо.

Считаме за длѣжностъ да обаявимъ че цѣльта на г. Ковачевъ, не била друга освѣнъ да *отвори пжтъ на своя вѣстникъ*, противъ което немае нищо но ако образцовитѣ вѣстникари, постѣпватъ по този *деликатенъ начинъ*, ще ни извини за това. Ако си пустишъ или сме си пустинали пояса, тогава да *отворимъ капията да минуватъ* прѣзъ нея всѣкий, а не днесъ *едно* а утрѣ *друго*. Настояваме прѣдъ „Свѣрѣменникъ“ да ни каже какво разбира отъ пуцане на пояса. Ако му е жалко, че е предалъ в. „Недѣля“ на друга редакция, ние заявяваме, че ще му прѣдадемъ името, като го прѣменуваме съ друго, което да не звучи толкова злѣ на *подразжателя* на руския в. „Недѣля.“ Това ще бѣде отъ 1896 г.

Научаваме се че учитилитѣ отъ мѣстнитѣ училища тъкмели на 21 того да даватъ литературна вечеринка за въ полза на бѣднитѣ ученици, дѣло много похвално. Вѣрваме че гражданитѣ ще посрѣщнатъ съ съчувствие тази вечеринка, съ такава благородна цѣль.

Вѣстникъ „Миръ“ публикува една телеграмма, отъ Плѣвентъ, която поздравява Н. Ц. Височество Княза, за изказаната му готовностъ да покрьсти въ лоното на православието прѣстолонаслѣдника Борисъ князь Търновский. Партизанитѣ на правителството напълно съчувствуватъ на такава едно искрено поздравление. Немождѣ обаче да се начудждъ на онази нахалностъ или както щете я кажете повече отъ дързостъ, какъ е посмѣялъ да подпише такава телеграмма нѣкой си, М. Константиновъ, който не само че не е никакъвъ Секретаръ на клубътъ на Народната партия, но си е позволилъ да мазичи предъ Господаря и да се титулира за Българинъ, когато преди време е отжсвалъ всѣко свое кжсче мѣсо, ако ималъ у него да е българско. Чудно е какъ Подпредсѣдателя на клуба му е позволилъ да поднише, когато знае, че има клубъ и Секретаръ. Ще се повърнемъ, върху тѣзи балибозуклуди.

Въ миналий брой допустнало се е за обнародване едно антрефиле по адресъ на учителя г. Върдаровъ. Това антрефиле, е било исхвърлено отъ редакцията, защото е дадено безъ нейно знание и съгласие, а печатаритѣ по невнимание сж го отпечатали. Това показва и самото антрефиле. което не е никакъ корегирано. Просимъ извинение.

Въ брой 1798 на в. „Свобода“ нѣкой си „М“ се оплаква, че г. Кузовъ, Плѣв. учил. Инспекторъ, едва ли не билъ най голѣмия развратникъ и че всичко това могло да се засвидѣтелствува отъ самитѣ учители.

Ние прочетохме съ възмущение всичко онова което се пише за г. Кузова, когато знаемъ, че нѣма ни какка отъ истена отъ тази пълна съ гнусота Стамболовска дописка. Простетутския дописникъ, който вижда прѣдъ себе си всичко лоше за неприятнитѣ му хора, щѣше да направи много по добръ, ако опишеше родината си Стамболовъ и *своята честностъ* като бившъ неговъ чинов-

ватъ врѣмето по всевъзможни, разнообразни начини. Гимнастическитѣ упражнения съставляватъ тогава особенно удоволствие, въ които Гръцкия Кралъ фигурира, като най пѣргавия гимнастикъ, а Царя — като най силния. — Едно голѣмо ликувание царува по мѣжду младежитѣ, особенно, когато Царьтъ носи на рѣцѣтъ си двамата Кралѣ и въ добавкъ още 2 чифта Князчета върху гърба си.

Прѣди двѣ години въ Копенхагенъ имаше нѣкой си Нѣмский фокусникъ, по името Леви; бѣха го повикали въ Фреденсбургъ, за да покаже тамъ ловкостъта си, която бѣ, не ще съмнѣние, доста много забѣлжжителна. — Слѣдъ прѣдставлението Императора каза на фокусника можете ли да направите това, което азъ ще направя? и Императорътъ взема, слѣдъ това, едно съвсѣмъ ново тѣсте игрални книги и го разжсва прѣзъ длѣжината съ едно, единичко замахвание на рѣцѣтъ си. Едно интимно приятелство царува помѣжду Царя и младия Князь Валдемаръ Датский. —

Двамата прѣдприемватъ доста често дълговрѣменни расходки, особенно сутринята и тогава, тѣ се скитатъ по дълбоката, далечнораспространенна „Гридска гора“.

Случило се, че прѣзъ врѣмето на подобна екскурзия, тѣ сж били много жедни и влѣзохж въ една малка, сиромашка избужка (коллаба), която лѣжи при самото горско краище. — Тамъ живѣе жената на единъ гонлюкчия (поденний работникъ), която бѣше самичка въ дома си. Безъ да познава гоститѣ си, тя бързаше, спорѣдъ тѣхната заповѣдъ, да имъ свари по едно кафе, което тя имъ подаде въ двѣ распукачни чешпи, отъ най хубавитѣ, които тя прѣтѣжава. — При распрошаванieto тя на-

внѣкъ, отъ колкото да опиянява личността, която такива мерзески дописки не могатъ опияти, а трѣбова да се ваятъ въ краката му. Боли, но не може да се изцѣри тая болестъ, защото Стамболовъ умрѣ Мерзавецъ.

НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Последнитѣ дни народното събрание почна да глѣда по скоро да свѣрши онѣзи въпроси, които иматъ повече формално значение за камарата и прѣстѣпни къмъ законодателството, именно къмъ това, отъ което имаме най голѣма нужда. Изборитѣ единъ слѣдъ други се утвърдиха, които сж ставали допълнителни оная зима. Само за Бѣла Слатина и Станимжжа още до този часъ не знаемъ. За Каравеловий изборъ се мислише, че ще бѣде кассиранъ, обаче това излиза невѣрно. Събранието се показва въ случай на своята висота. По Бѣла Слатина какъ ще се поглѣдне. Спорѣдъ насъ този изборъ е незаконенъ и трѣбова да се кассира, макаръ и да сж каквито ще кандидатитѣ. Нека се остави народа свободенъ да избира кой когото иска, стига, да се оставятъ и говорятъ за разни тонове и стрѣмленията. По случаи митинга, сбиванията въ Ломъ, въ камарата сж станѣли едва ли не скандали отъ сртана на оппозицията за да се прочетели телеграммитѣ. Болшинството отбѣскало това искание. Такевъ билъ обиденъ отъ М-ръ Величковъ и прѣдложилъ дуелъ, неприетъ отъ последния.

Другъ още по неприличенъ скандалъ се е случилъ мѣжду двѣ лица: Габровски прѣдставителъ Социалистъ ударилъ плѣсница на прѣдставителя Гайдова, и последния му ударилъ нѣколко бастуна.

Такива расправии, освѣнъ че не приличатъ на прѣдставители, но и злѣ ни прѣпорѣчватъ прѣдъ образования свѣтъ. Подигнатъ е билъ въпросъ, че прѣдставителя Шинковъ е получавалъ платка послѣ затваряние камарата. Прѣдсѣдателя отказвалъ това, а г. Шинковъ сж призналъ, защото мислилъ да има право. Това възбудило големо негодувание. Вѣрва се че прѣдсѣд. не е билъ увѣдоменъ. Такива прѣдставители е имало като Стамболовия хатъ Колчо Пасковъ.

Рѣшенъ билъ въпроса, да се праца и до редакциитѣ на вѣстникитѣ, изслѣдванията на анкетата по Стамболовото управление. За това рѣшение нашата благодарностъ. Ще чакаме да бѣде изпълнено рѣшението, да почнемъ да освѣтляваме читателитѣ си, съ разнитѣ кражби вършени отъ Стамболова и неговата администрация. Споредъ насъ отдавна прессата трѣбаше да бѣде извѣстна за това, за да види всичко онова, което народътъ е само чувалъ.

5 1/2 часа слѣдъ обѣдъ, всичкитѣ гости се събиратъ при общата трапеза. Императорътъ ввежда всѣкога до трапезата тещата си и Кралътъ Християнъ — Императрицата. По мѣжду това, другитѣ високи Господства, безъ да наблюдаватъ строгия порядкъ, изискуемий отъ чина и възрастъ, избиратъ спорѣдъ желанието си, съсѣдитѣ прѣзъ врѣме на гостбата. —

Тостове (наздравии), рѣчи или други подобни думи се произнасятъ само при особенни, тържественни случаи, както на именния день на Императора, или на рождения день на Кралицата Луиза и тогава даже, тѣ се ограничаватъ многократно съ едно кратко поздравление отъ страна на Краля и на Императора. — Бесѣдата става официално по френски, нъ Царя разбира, впрочемъ, доста добръ по Датски, и Гръцката Кралица Олга говори по Датски доста много хубаво. — Трапезата състои обикновено отъ 7 избрани ѣстия (блюда). — Леибъ — глѣвачътъ на Краля Християна, придворния свѣтъникъ, Ханзенъ, си е даже спечелилъ едно прочуто име (репоне) въ цѣла Европа относително специалността и вкуса си.

Помѣжду всичкитѣ гости при трапезата Императора е, който ѣде най много и пие най малко. — Аппетитътъ на Руския Самодържавецъ е даже баснословенъ; нъ той, испива само 2 пахарчета (бокали) Ротвейнъ и само единъ бокалъ Шампанско вино. — Най любимитѣ му ѣстия сж обикновеннитѣ, напр. Той ѣде всѣка вечеръ прѣди да лѣгне една почтенна порция оризъ, приготвена въ млѣко, въ добавкъ съ сладко пиво, едно народно Датско ѣстие, което той ѣде прѣимущественно съ особенно удоволствие. — Ако врѣмето не е доста приятно и дждѣтъ прѣчи на расходкитѣ и екскурзийтѣ, тогава тѣ прѣкар-

стоява упорито да ѣ се заплати за нейния нищоженъ трудъ и за който помѣжду приятели — както тя у вѣри — не струва да се възрази една думица, като потупва наивно и безгрижливо по Императорскитѣ рамена. — Моля ви се, майко, „каза Князь Валдемаръ“ вий хичъ не знаете, кои сме ний? — Не, отговори тя и хичъ не съмъ любопитна да узнажъ таквось нѣщо. — Въ сжщия моментъ Императора запази една цигара, която той извади отъ прѣпѣтленици си футтералъ (коженна напиросница). Когато жената видѣ това, тя заключи исканието си съ слѣднитѣ думи: „Ако Вий желаете да ми дадете нѣщо, тогава дайте ми една цигара за моя Иванъ, когато той ще се завърне отъ работата си, азъ ще му я дамъ. — Разбира се, това нейно скромно желание бѣше незабавно изпълнено; нъ, колко бѣ тя учудена, когато слѣдъ 2 — деня, единъ придворенъ лакей ѣ донесе една тѣжка кошница, въ която имаше единъ чистъ сѣрѣбенъ сервизъ за кафе за лица и единъ сѣнджкъ съ цигари. Сега тя се осѣти, кои сж били нейнитѣ гости. —

Въ заключение ще добавжъ, че нейния цигаропушителенъ мжжъ, Иванъ, разбра какъ да експлоатира това си ненадѣйно щастие: той продаваше тѣзи интересни Императорски цигари на нѣкои поѣстители — любители, за всѣка една по единъ левъ, и, всичкитѣ въ Фреденсбургъ находищи се, високопоставени лица сж станали негови муцѣрии. — Отъ това приключение до сега сж вече изминали 7 години и е много забѣлжжително, че Иванъ продаваше тѣзи „Императорски цигари по 1,000 и е ималъ постоянно въ депо отъ тази рѣдка стока по единъ малкъ остатъкъ“.

ИКОНОМИЧЕСКИ ОТДЪЛЪ

продължение от 13 брой

Каква рѣшителна борба се е водила по нѣкога само за едно първенство въ обществото, колко хитрини се употребяват за тая цѣль. Сѣкий иска да се почита, ето защо хората имъ се иска да сѫ богати. Начева се съперничество въ модитѣ, на жулетитѣ, добри прибиране и нареждане стаятъ, разни обѣди, вси кня този външенъ блясъкъ се купува често съ горчиви сълзи на свѣта.

Най деморализирующе влияние произвеждатъ вѣлико-свѣтскитѣ голѣми събрания. Хората сѫ щастливи, когато имъ се напълни гостилницата съ голѣми и високопоставени лица. Модата безъ друго иска роскошностъ, въ домашното нареждане; а семейнитѣ нещастия твърди често биватъ отъ роскошността не по срдства. Всичката причина е тази, че ний земаме за образецъ тѣзи хора, които сѫ по богати отъ насъ, а не по бѣднитѣ; че ний се стараемъ да поддържаме външната прилична обстановка.

Азъ мисля, че вѣки отъ насъ може да наброй съ стотини хора ужъ „порядочни“ които за да си поддържатъ репутацията прѣдъ свѣ а правили се глупостъ подиръ глупостъ, прахосвали си състоянието и чуждото за това само, за да се кажатъ прѣдъ свѣ а богати. Такъвъ родъ комедия се свръшва съ голѣмъ скандалъ и банкротство, по личността на когото пропадатъ съ хиляди хорица.

Человѣкъ какво не жертвува само и само да се прѣдстави прѣдъ свѣта богатъ? Домашното си спокойствие, честността, добродѣелта чистата съвѣсть, — всичко се отдава жертва само за приличие. Ний вѣчно носимъ маска; улыбваме се, когато ние тежко на сърдцето; плачемъ, когато на насъ никакъ не ни е мѣчно, земаме си спокоенъ видъ, когато вътрѣшно негудуваме или се вълнуваме, съ една рѣчь, лъжемъ на вѣка една крачка, като угождаваме на свѣта и се подправяме въ очитѣ на своя си кракъ.

Женитѣ въобще твърди често ставатъ жертва на този духъ въспитание. Тѣхъ въспитватъ съ лъжливи понятия за свѣта и ги приучватъ да сѣдѣтъ на нѣщата повече по външностъ, отъ колкото по вътрѣшното достоинство. Тѣмъ още въ дѣтинството внушаватъ, че призванието на женитѣ, е да се нравятъ и привличатъ къмъ себе си обожатели; развитието на ума и сърдцето оставятъ на втория планъ.

Цѣльта на всички майки и бащи е да изнамѣрятъ нѣкаква блѣстяща частъ за дѣщеря си, за да ѝ създадатъ видно положение въ обществото.

Жената, като объркана въ законитѣ на кастата си, като робиня се подчинява на модитѣ, на приличията, привиква къмъ извѣстни маниери и извѣстни рѣчи, захваща да ги изговаря. Вроденото простодушие въ нея е искривено, сърдцето не може да проговори а главното самитѣ чловѣчески чувства страдания и симпатитѣ къмъ ближнитѣ, безъ различие на съсловия и положение въ обществото, — тѣзи сѫ найчиститѣ източници на неподправеното щастие, — тѣзи нѣща се старажатъ да заглушатъ душата на младата дѣвойка още отъ дѣтинство.

Не е ли заблѣжителенъ фактъ, че въ срдѣтата на висния свѣтъ, красивата и изящната външностъ се цѣни повече отъ добродѣелта, отъ бѣдността и скромността и че да бѣдешъ бѣденъ, въ скромнѣ, се счита за позоръ?

Освѣтъ това всички свѣтъ е до толкова безсърдеченъ, че ако млада жена отъ добрия кръгъ слѣдствие на нещастие или семейни прѣобращения е принудена да живѣй съ собственния си трудъ, да спечелва честно хлѣба за прѣхрана, хората отъ нейната каста не забавно се отричатъ отъ нея и ѝ исклучватъ отъ срдѣтата си. Стрѣмлението къмъ независимостта, на най естественното чувство на чловѣка, се счита въ кръга на висния свѣтъ за унизително нѣщо и тѣзи жени, които сѫ порастнали по принципа на каститѣ си, по скоро ще принесатъ всевъзможни мнѣния, само да не си изгубятъ порядъчната си репутация.

При такъвъ видъ въспитание, нѣма нищо смѣдренно, ако женитѣ отъ настоящето време наедно съ мъжетѣ, ставатъ причина за разоряване на семейството и гибелъ на огромно съ-

тояние. Тѣ съ своитѣ си раскошни туалети съ перничатъ съ развратенитѣ маркизи въ време на Лювика XIV въ Франция. Всичкитѣ жени опрѣдѣлятъ достоинството на вѣка запозната по фасона на дрѣшката ѝ, а не по личнитѣ ѝ качества (Вордевордъ ето що е казалъ за сегашната жена.

Испитайте, намѣрете сега идеална жена, казалъ той. Гдѣ ще ѝ намѣрите? Когато на вѣкъдѣ ще ви се испрѣчи едно и сѣщо: разни туалети съ всевъзможни цвѣтове, набѣлосани, напудрени създания.)

Злото, което е слѣдствие отъ живота не по срдства е заразило не само богатитѣ, нѣ то е проникнало даже по бѣднитѣ, въ семейства.

Женитѣ на тѣзи семейства сѣщо се нареждатъ по приличие, както другитѣ съ една рѣчь живѣятъ не по срдствата си.

СЖДЕВНА ХРОНИКА

Прѣди нѣколко дена въ Саратовския окръженъ Сѣдъ (Россия) се е глѣдало едно твърдѣ важно дѣло, по своята юридическа сложностъ. Ние намираме за добръ да запознаемъ читателитѣ съ това дѣло.

Презъ есенъта 1893 г. жителката на г. Саратовъ, Еврейка по име Етка Ароновичъ, като била умоповред на изгубила двѣгодишното дѣтенце на име Неухъ. Това дѣте го намѣрилъ единъ железнопѣтенъ майсторъ на име Морозовъ, който смобилъ за това на полицията. Морозовъ билъ бездѣтенъ.

Слѣдъ нѣколко минути се върналъ бащата на Неуха, по име Гершко Ароновичъ, който като се научилъ за случившето се съ дѣтенцето му, утишелъ въ с. Покровско, гдѣто живѣялъ Морозовъ за да си го земе. Обаче Морозовъ се прѣвѣрзалъ къмъ това дѣте, затова и отказали да му го дадатъ. Ароновичъ билъ принуденъ да заведе искъ въ окр. сѣдъ, гдѣто прѣдставилъ рѣдъ отъ доказателства, какво Наухъ е действителенъ синъ на Ароновичъ, въ което нѣмало никакво съмнение. Но тукъ се испрѣчило едно твърдѣ важно затруднение отъ юридическа точка зрѣние: въ време кога се глѣдало дѣлото Морозовъ, заявилъ прѣдъ сѣдѣтъ, че дѣтето било „кръстено“ по обряда на православната църква и записано въ списѣкътъ на общината Покровскъ.

Повѣреникътъ на Ароновичъ, доказовалъ прѣдъ сѣдѣтъ, че толкова повече, дѣтето трѣбва да се повърне на родителитѣ си, защото споредъ съществуващитѣ закони, властта на родителитѣ надъ дѣцата си се прекратява или слѣдъ смърта или ако бѣдѣтъ лишени отъ всичкитѣ права на състояние (Св. зок, т. X. чл. I стр. 178). Колкото се отнася до религията на дѣтето, за това съществуватъ специални мѣрки когато ще бѣде дадено дѣтетона Еврейскитѣ му родители. Пом. Прокурора, възразилъ, че нашия законъ не безразлично се отнася къмъ Християнскитѣ дѣца въ Еврейската срдѣда, като сѣ е силвалъ, на разни зааятийски уставы и други циркуляри, относящи се този въпросъ; освѣтъ това, той счита, отдаване това дѣте на Еврейскитѣ му родители за незаконно още и за това, че това обстоятелство може да поведе и къмъ друго ново прѣстъпление — *превръщане дѣте въ Иудейство*. Сѣдѣтъ отказалъ въ искѣтъ на Ароновича. Спорѣдъ Саратовскитѣ вѣстници, това дѣло, твърде много заинтересувало юридическия миръ.

Б. Р. Въ нашата сѣдебна практика още не сѣ е срдѣцалъ такъвъ въпросъ.

Нечувано до днесъ убийство

Миналата срдѣда, ж. на с. Мѣдювени Плѣвъ. Околия, П. Бѣлчовъ, момѣкъ около 30 год. поискалъ да заколи една овца за дюгения си. Повалилъ овцата и земалъ ножа въ рѣжа съ остото и бодѣтъ къмъ себе си, за да не пореже нѣщо овцата, до като и прибѣре краката. Обаче до като пребиралъ така краката, въ силното си ритание овцата сполучила да го блжси по рѣжката гдѣто държалъ ножа, така силно, щото рѣжката му неволно вмжнала повече отъ половината ножъ въ мѣката частъ на лѣвия кракъ, прорѣзала главната артерия, която като нѣмало какъ да се спре, горкия Бѣлчовъ-издѣхналъ. Овца убийца!

Едно грозно убийство! На 13 м. м. срѣщу 14-й се е извършило въ гр. Ямболъ едно убийство което по своята жестокостъ надминува всичко, което може чловѣкъ да си предположи, и което е потопило въ скръбъ всичкитѣ граждани, отъ малко до голѣмо. По това варварско убийство можахме да узнаемъ слѣдущитѣ подробности:

Ямбобскитѣ жителъ Димо Пенковъ прѣди една година станалъ дѣвѣръ на момата Велика Вѣлкова, сѣщо отъ Ямболъ. Рѣчената имала една сестра на име Пена. Тя макаръ да е била дѣщеря на бѣдни родители, но е била обична отъ всички заради нейнитѣ добри и весели характеръ; тя е била и хубавица. Отъ свадбата на сестра ѝ Димо Пенковъ се любелъ съ нея и винаги наедно ходели по свадби и други увеселения. На 13 м. м. въ Петѣкъ Димо Пенковъ отива въ домѣтъ на Пена Вѣлкова, взима я съ себе си и тѣ наедно отиватъ на една роднинска свадба, дѣто сѣ стоѣли до 12 часа прѣвъ нощта, и сѣ играли и веселили заедно съ другитѣ гости. Въ 12 часа Димо взема Пена Вѣлкова и я повежда къмъ дюкянѣтъ си, който билъ до кавалерийскитѣ казарми. Като отивали къмъ дюкянѣтъ на пѣти ги срѣща единъ стражаръ и ги попитва кѣдѣ отиватъ тѣй късно посрѣдъ нощъ, на което Димо отговорилъ, че ще отидатъ въ лелени ѝ (на Пена) която живѣяла тамъ близо, и продължили пѣтитѣ си. Като я извелъ по тоя начинъ извънъ градѣтъ, Димо най-напрѣдъ обезчестилъ Пена Вѣлкова, слѣдъ това извилъ ѝ вратѣтъ, като на яре и я заклалъ, като и отрѣзалъ съвършено главата. Злодѣеца стоялъ при закланата невинна дѣвойка до тогава, до когато ѝ петѣкла всичката кръвъ, послѣ взелъ чехлитѣ ѝ и ги турилъ върху кръвта, тогава я нарамилъ и я отнесалъ надалѣтъ на около 100 раскрача при една манежъ, дѣто се обучаватъ кавалериститѣ, и слѣдъ това си отишаль. като се мислилъ че е прикрилъ злодѣянството си. Сутринта въ сѣбота на 14-й с. м. се събрало голѣмо множество народъ при нещастната жертва дѣто се явилъ и злодѣецѣтъ Димо Пенковъ, който заедно съ другитѣ се чудялъ и маялъ, като какъвъ звѣръ трѣбовало да бѣде тойзи чловѣкъ, който е извършилъ такова варварство надъ едно невинно момиче. Въ това време пристигнала плачишомъ майката на Пена, и като съгѣдала Димо между прикѣтвующитѣ, обърнала се къмъ него и го попитала: „Азъ Димо, Димо! Ти ли направи това чудо защо закла моята хубава Пенка, какво зло ти ти бѣ сторила?“ Въ отговоръ на тия думи и прѣдъ отчаянитѣ майчени сълзи и ридания Димо се призналъ, че той прѣвъ нощта заклалъ Пенка като предварително я обезчестилъ. Веднага слѣдъ това той е билъ арестованъ отъ полицейскитѣ власти и отведенъ въ затворѣтъ. При распитванието му злодѣеца се е призналъ въ извършеното отъ него злодѣяние.

Погрѣбението на нещастната дѣвойка Пена Вѣлкова се е извършило на 15-й с. м. въ Нѣдѣля, при което погрѣбение цѣлото население на града Ямболъ се е стекло да испрати останкитѣ на тѣзи мъченически загинала отъ злодѣйска рѣжа дѣвойка, като е оплакало преждевѣрменната смъртъ на своята любимица — съгражданка. „(в. Сливенъ)“

О Б Я В Л Е Н И Е

№ 2454

Подписанъй Ив. А. Гърковъ Сѣдеб. Приставъ при Плѣвненскитѣ Окр. Сѣдъ на 1-й участѣкъ на основание изпълнителенъ листъ подъ № 103 издаденъ отъ Плѣвъ. Град. Мировий Сѣдия на 27 Януарий 93 г. въ полза на Георги Георгиевъ отъ г. Плѣвень противъ Христо Илиевъ отъ сѣщия градъ за 500 л. и др. раз. и съгласно чл. чл. 1004 — 1037 отъ „Гражданското Сѣдопроизводство“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че отъ 8 Ноември и до 31 дець ще продавамъ на втори публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдущий недвижимъ дѣлжниковъ имотъ а именно

Единъ бостанъ въ района на г. Плѣвень въ мѣстността „Гривешката бара“ около 3 декара при сѣседитѣ Пѣтъ, Цано Тушмака, Иванъ Качармаза и Димитръ Симеоновъ,

Наддаванетоъ ще почне отъ цѣната която даде първий купувачъ. Ж. ланонитѣ Г. Г. да купятъ продаванитѣ се имоти умѣяватъ се да се явяватъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень въ всякъ присѣдственъ дець и работни часове да наддаватъ гдѣто могатъ да пригѣждатъ и книжката относящи се по проданта.

гр. Плѣвень, 27 Юний 1895 год.

Сѣдебенъ Приставъ Ив. А. Гърковъ
Дѣло № 64 отъ 93 год.

1 — 3